

Kjære Russlandsvenn!

mars 2004

Nå kommer det flere hilsner til deg fra Russland. Hver gang vi reise dit er det så mange som ønsker å sende hilsner til dere som støtter vårt arbeid. Vennligst ta imot det som våre venner i øst skriver i sine brev.

Neste reise vi gjør til Russland blir i mai i år. Da vil min kone Else-Britt være med. For første gang vil vi reise til Sibir, siden vi har gitt bøker til så mange menigheter der. *Hilsen Dag Norlin*

Oktiabrsk

Oktiabrsk har vi besøkt flere ganger tidligere. Noen av menighetsmedlemmene er så ivrige etter å dele av sin godhet med andre at det er vanskelig å finne maken til mennesker. I februar, da vi hadde en liten telefonprat med Vera, fortalte hun at menigheten en periode har studert Bibelen med fem mennesker. De forbereder seg nå til å ta dåp. Datoen er ikke fastsatt enda, men både disse fem og menigheten gleder seg til denne store begivenheten. Vera har også sendt et brev til oss. Her er et lite utdrag:

“Kjære bror Dag. Vi hilser deg med vår Guds Jesu Kristi kjærlighet.

Det har skjedd mange gledelige hendelser i vår menighet. I fjor sommer ble det døpt tre nye medlemmer inn i menigheten. Galina 62 år, Oksana 30 år og Tamara. Og det er Tamara jeg har lyst til å fortelle litt mer om. Hun var tidligere alkoholiker og hadde dype depresjoner. Drakk uavbrutt. En av våre menighetsmedlemmer som tidligere var i samme situasjon har besøkt henne mange ganger. Hun fortalte Tamara om sitt tidligere liv, om hvor håpløst alt var for henne mange ganger, men at hun nå er satt fri og at Jesus har forandret henne fullstendig, og at det BARE er gjennom Jesus vi kan få kraft til å

motstå flaskens tiltrekning. Tamara lyttet og ble med til Adventkirken. Etter hvert tok hun også aktivt del i det arrangementet som menigheten hadde ansvar for: “Vi hjelper vår neste”. Dette var intensive program om hvordan man skal slutte med alkoholen. Selv om hun gjorde alt hun kunne for å slutte hadde hun flere tilbakefall. Men nå er hun fri alkoholen og har tatt imot Jesus som livs- ledsager, og en solfylt julidag i fjor ble hun døpt. Hun viste med glede at hun har gjort en avtale med Gud. Denne store begivenheten ble feiret med en enkel bervertning og sammenkomst i hennes eget hjem. Det var ikke bare glede i hennes eget hjerte og i himmelen, men også i mannens, som har sett den store forandringen som har skjedd. Han var overlykkelig over situasjonen.

Jeg kunne jo nevne at vi tilsammen hadde 40 slike kvelds-møter på kulturhuset her i byen. Det var gripende å se mange av disse, med gule tobaksfingre, åpne sangbøkene for å synge kjente salmer. Vi besøkte mange av de hjemmene disse alkoholikerne kom ifra. Ja, du Dag, du var jo med og besøkte noen. Nå ser vi resultatene. Mange har overgitt sine liv til Kristus. Leonid er et eksempel [Det står om ham i Hjertegodt Nytt nr 3-2003]. Sønnen til Valentina Motovilova har nå i februar et-årsjubileum for et edruelig

liv. Du husker sikkert, Dag, at vi besøkte den familien. Der bad vi og gråt sammen. Ja, Gud er god!

Min egen bror døde i november. Huset han bodde i tok fyr, og han ble kvalt av røyken. Siden han var ufør hadde han ingen sjanser til å komme unna. Under begravelsen kjente jeg tydelig at Jesus var ved min side. Han har gitt meg krefter til å bearbeide denne tragiske hendelsen. Jeg håper at han, Igor, vil møte Jesus på opstandelsens dag og

få leve evig.”

I brevet fra Vera er det en lang liste med husløse, uteliggere, syke og fattige mennesker som de har hjulpet med penger fra flere av dere givere her i Norge. Disse fattige har fått matvarer, klær, medisiner, penn og papir. Det er spesielt familier med små barn uten forsørger, pensjonister og invalide som er verst rammet i Russland. Det finnes barnebidrag, men det er bare 12 kroner pr. måned.

Dåp i Smolensk

Forrige sommer besøkte vi adventmenigheten i Smolensk like ved grensen til Ukraina. Vi ga da et beløp til innkjøp av en bil til menighetens misjonsarbeid. De valgte å kjøpe en Lada og den har vært til utrolig stor hjelp. De skriver selv: “Takket være Gud og din hjelp kan vi nå spre bøker og praktisk støtte mange mennesker langt utenfor bygrensen. Nettopp transport har alltid vært et stort problem for oss. Ingen i menigheten har egen bil, bussforbindelsene kan man ikke stole på. Derfor har bilen vi fikk vært en helt fantastisk hjelp. Vi bruker den når vi skal ut og kolportere, besøke avsidesboende og til felles misjonsreiser.”

Pastor Lasaref har selv ansvar for bilen og de nøyaktige rapportene han leverer tilbake til oss kan en nesten ikke se maken til.

For hver tur skriver han opp dato, formål, sjåfør, reiserute og antall km. Siden de kjøpte bilen sist sommer har de kjørt 149 turer på tilsammen 10.848 km og fylt bensin 85 ganger. Med Guds hjelp klarer de å betale bensin og andre løpende utgifter selv. Det var jo også forutsetningen for å gi dem en bil.

Pastor Valeri Lasaref skriver i sitt brev om den store begivenheten i menigheten som fant sted den 10. januar i år. Da foretøttet de dåp. Seks mennesker viste sin tilhørighet til Gud den dagen. Med stor glede sender han oss dåpsbildene. Han lurer selvsagt på om vi kommer på besøk dette året også. Det planlegger vi.

Min kone Else-Britt og jeg reiser til Russland igjen i midten av mai og blir borte ca. 1 måned. Da tar vi også turen innom Smolensk.

Her er noen av medlemmene i Kariasjma adventmenighet, glade for å ha mottatt 106 bøker fra KRL

litteraturevangelistene

Adventistsamfunnet i Russland driver en skole der de utdanner pastorer. Skolen ligger ca 80 km sør for Moskva. I alle år etter starten rundt 1993, har studentene hatt problemer med å betale skoleavgiften. En menighet i Australia jobber kontinuerlig med innsamling til dette formålet og hvert år kommer en representant derifra til Zaokski for å sponse noen elever som ikke kan betale for seg. De klarer vanligvis å hjelpe 5-10 elever hvert år. Skoleavgiften for et år er ca 11.000,- kroner.

For to år siden var det en gløgg fyr som kom på noe annet. Hvorfor i all verden skulle elevene kunne skrape frem noen penger selv? Han foreslo overfor forlaget, divisjonen og de to unionene og selve skolen følgende: Hvis en elev jobber 10 uker med kolportasje, gjør en god jobb og tjener til halve skoleavgiften, skulle da ikke adventistsamfunnet kunne gi den andre halvdel? Etter dette kreative forslaget ble man enig om at hjemmemenigheten, hjemmedistriktet, unionen, divisjonen, forlaget og skolen deler den andre halvdel. Dette har nå blitt en kjempesuksess. Halvparten av alle de 300 elevene var i fjor og forfjor ute på forskjellige mindre steder som litteraturevangelister. Ikke nok med at disse elevene nå har tjent sine egne skolepenger, — tenk så mange tonn av våre gode SDA-bøker som er blitt spredt rundt om i titusenvis av hjem i Russland.

Noe man ikke tenkte på i den første fasen var at å reise til f.eks. Sibir for å kolportere også kostet en del penger. Til nettopp dette formålet har KRL gitt en del penger. En togreise på fire døgn koster tross alt en del, selv om den i norske øyne er billig. Prisen på en tur- og returbillet handler om en tusenlapp per person. Da reiser studentene altså ca 250 mil tur og retur. I en slik sammenheng er en tusenlapp ikke dyrt.

Som du skjønner har disse elevene opplevd

mye interessant i løpet av disse 10 ukene ute på ukjente steder. Siden vi har hjulpet mange elever med selve reisen, har vi også fått en del tilbakemeldinger.

Aleksander Minakov dro til byen Noyabirsk i Sibir. Han skriver følgende i et brev: “En eldre dame åpnet døren. Jeg viste som vanlig frem alle bøkene jeg hadde med meg. Hun uttrykte at hun ikke hadde noen interesse for slike bøker og at hun i tillegg ikke hadde noen penger. Da bestemte jeg meg for bare å snakke med henne om livet i sin alminnelighet. Hun fortalte at mannen hennes nettopp var død og at hun var skikkelig nedfor. I tillegg drakk sønnen. Dette hadde blitt for mye for henne og hun følte at problemene bare tårnet seg opp. Etter å ha lyttet til henne en god stund, tok jeg opp et postkort med de ti bud. Det var overraskende å se på henne at dette lille kortet rørte hjertet hennes så mye. Denne lille kjærlighetsgaven åpnet hennes sinn. Hun bestemte seg for å kjøpe hele Alfa&Omega-serien og måtte låne penger fra en nabo. Naboen ble helt forskrekket over at denne gamle damen skulle kjøpe så dyre bøker og i tillegg fra en “sekt”. Jeg kunne høre helt ut i gangen der jeg sto at han gjorde alt han kunne for å overtale henne til ikke å kjøpe disse bøkene. Men til tross for hans overtalelsevner, var hun overbevist. Hun skulle kjøpe dem og trengte å låne penger. Etter å ha forlatt denne damen har jeg mange ganger tenkt over dette; kan virkelig Guds lov vekke opp et menneskes sinn for å søke Gud. Jeg oppdaget at hans lov er høyere enn alle menneskers fordommer og feiltrinn. Det takker jeg Gud for.

Hilsen Aleksander”

En annen elev er **Ludmila Samoukova**. Hun reiste til byen Kogalim i Sibir. Dette er en av hennes erfaringer:

“Jeg banket på døren og en meget trett dame i 30-årene åpnet. Hunden bjeffet, og Natasja som hun het, ønsket først bare å lukke døren, men etter et lite hint fra min side fikk jeg lov til å bli med inn. Der inne var det så rotete at hun måtte gå for å finne to stoler. Vi satte oss ned i gangen og begynte å snakke sammen. Hun fortalte at hun hadde hatt to menn. Begge var da narkomane. Da hun giftet seg var hun ikke klar over dette med noen av dem. Hun hadde selv klart å holde seg unna narkotika men var sterkt plaget av astma. Ved flere anledninger følte hun seg så dårlig at hun trodde hun ville dø. Etter en lang samtale ville hun kjøpe hver eneste bok jeg hadde. Ikke nok med det. De bøkene jeg *ikke* hadde med meg denne dagen ville hun også kjøpe. Derfor måtte jeg komme tilbake, og det flere ganger. Hun hadde så mange spørsmål og jeg ga henne mange råd. I byen Kogalim bor det bare en eneste adventist. Denne adventistdamen har nå blitt god venn med Natasja. Min bønn er nå at Proskovia, som adventisten heter, kan vise Natasja hele veien frem til Kristus. *Hilsen Ludmila*”

En ung manlig deltaker som heter **Oleg Shumshuk** besøkte hjemmene i byen Tarkosale. Han skriver i sitt brev:

“Jeg er meget takknemlig til Gud for at han kan bruke meg i dette arbeidet med å gå fra dør til dør som litteraturevangelist. Helt siden jeg var en gutt på 8 år har hørselen vært borte på mitt venstre øre. Jeg snakker heller ikke noe særlig russisk, jeg er nemlig født i Ukraina. Men til tross for dette har Gud velsignet meg i massevis denne sommeren gjennom litteraturarbeidet i en kommune som heter Tumeni.

Etter å ha banket på en dør kom en ung dame frem. Jeg fortalte henne hvem jeg var og spurte om jeg kunne få komme inn. Det var helt OK. Der inne satt også faren hennes. Det var ikke vanskelig å snakke “helse” med dem. Jeg viste mine bøker og damen forsvant ut i et annet rom. Etter noen minutter kommer hun tilbake med to bøker som ligner veldig på en av mine bøker.

“Disse bøkene har moren min kjøpt,” fortalte hun. “Men siden du har et så godt utvalg av bøker, kan ikke du komme tilbake når moren min er hjemme. Det er hun som tar seg av alt som har med innkjøp å gjøre.” Jovisst kunne jeg vel det. Jeg pakket sammen og gikk. Men i døra ut møter jeg moren som er på vei inn. Jeg så med en gang i øynene hennes at hun var positivt nysgjerrig på hvem jeg var. Jeg fortalte om mitt ærend og viste alle bøkene mine en gang til. Mest av alt ble hun interessert i Alfa&Omega-serien. Til sin store skuffelse fant hun ikke den velsignelsen, skrevet av Aleksis den andre, som alle ortodokse bøker har i forordet og som viser at boken er godkjent av den ortodokse kirke. Hun takket meg høflig for besøket men ønsket ikke å kjøpe noe. Jeg dro videre meget skuffet fordi jeg så tydelig så at hun var interessert i bøkene. Jeg spurte Gud mange ganger den kvelden hvorfor han ikke hadde tatt bort hennes tvil slik at hun kunne fått lest det hun trengte. Hele frelsesplanen er jo så flott beskrevet i dette bokverket.

Neste dag gikk og på kvelden da vi kom hjem hørte jeg en stemme som ropte på meg. Jeg snudde meg, og der stod denne damen som ikke ønsket å kjøpe noe dagen før. Hun fortalte med en gang om den tabben hun hadde gjort dagen før med ikke å kjøpe de bøkene hun egentlig ville ha. Hun ba meg om å komme tilbake neste dag på jobben hennes. Som sagt, så gjort. Med vesken full av bøker troppet jeg opp på hennes kontor. De andre som jobbet der kunne ikke unngå å se hva som foregikk. En annen dame der ble så imponert over denne bokserien at hun også bestilte et sett til seg selv.

Nå var det ikke vanskelig for meg å skjønne hvorfor Gud tillot at den første damen måtte gjøre den feilen med ikke å kjøpe selv om hun ville ha. Arbeids-venninen ville da ikke hatt anledning å få sitt sett. Ja, Guds veien er uransakelige. *Hilsen Oleg*”

En annen **Oleg** som heter **Sverdlov** til etternavn var med på samme sted. Her er en av hans erfaringer:

“En dag i juli banket jeg på en helt vanlig dør. En yngre dame åpnet og ba oss inn. Vi introduserte oss og fant med en gang ut at det fantes barn i hjemmet. Samtalen dreide seg derfor om barn og om farene for at de vil finne narkotika i tenårene. Dette temaet var hun ellers meget opp-tatt av. Hun ville sine barn det aller beste i fremtiden, derfor lyttet hun med store øyne til min mening om den saken. Vi snakket nokså lenge, men langt om lenge kom mannen hjem fra jobben. Victor, som han hette, blandet seg også inn i praten. Siden han skjønte at jeg var kristen, fortalte han meg at han var interessert i det der med å være en *personlig* kristen. Hva innebar det å være frelst? Jeg tok med en gang frem boken “Mot historiens klimaks”. Øynene hans lyste opp da han fikk se den. “Du har vel ikke en Bibel også?” spurte han. Da han fikk se at jeg også hadde Bibelen til salgs utbrøt han: “Ja, dette er virkelig verd å leve for!” En slik respons er ikke daglig kost for en litteratur-evangelist. Det var så godt å høre det han sa. Jeg ble så fylt av takk-nemlighet til Gud for at lille jeg kunne være en Guds medarbeider her, lang inne i det store Sibir. Dette var bare begynnelsen. Han spurte meg om hvordan han kunne få tak i disse bøkene. “Jo, de kan bare bli igjen her”, svarte jeg. Mannen og konen konfererte sammen og ble enige om å beholde alle bøkene. Men hadde ingen penger til å betale med. De måtte til naboen for å låne. De bøkene som ble igjen i det hjemmet var barnebøker, bøker om kristen psykologi, bøker om sannheten for vår tid og mye annet.

Jeg skriver dette brevet med denne erfaringen til deg bror i Norge, for at du skal vite at din gave til reisen vår virkelig var en investering i Guds arbeid. Takket være din hjelp kunne vi reise til Sibir og jobbe der. Jeg vil ønske deg Guds velsignelse i ditt arbeid!

Hilsen Oleg Sverdlov”

Aleksander Minakov forteller om en hendelse den 23 juli. Denne dagen hadde han solgt for hele 2.000 rubler (500 norske kroner). Det er mye det. Strålende glad tenkte han nå på å dra hjem, men Den Hellige Ånd ba ham om bare å besøke ett hjem til. “Lydhør for den stemmen åpnet Tatiana Grigorivna døren i dette siste hjemmet, og bad meg å komme inn uten å nøle,” skriver Aleksander. “Vi snakket så en stund og jeg viste frem helsebøkene. “Nei, nei, ikke flere bøker her takk, jeg har to hele hyller fulle med helsebøker, har nok i massevis.” Jeg tok da frem boken “Mot historiens klimaks” Anskitet hennes forandret seg momentant. Hun mistet rett og slett selvkontrollen, begynte å rope og skrike mot Gud: “Hvorfor tillater Gud så mye lidelser? Hvorfor lider så mange barn som er uskyldige? Hvorfor er det så mye sorg gjennom at folk dør? Hvorfor straffer ikke Gud de skyldige? Hvorfor staffer ikke Gud de som har ansvar, lederne våre?” Så proklamerte hun at hun er ateist. Overbevist ateist!! Jeg tok bort boken i håp om at hun skulle roe seg og slutte med skrikingen. Nei da, nå kom banneordene. Mot Gud. Jeg hadde følelsen av at ingenting kunne stoppe denne damen fra raseriet. Jeg la boken ned i vesken igjen med den tanken at ellers ville hun ta den fra meg og slå meg i hodet med den. Jeg forsøkte å ta opp igjen samtalen om helse. Jeg bad inne i meg “Gud, hvordan kan jeg nå denne damens hjerte?” — Da og først DA, ble alt rolig. Stemmen ble normal og samtalen fortsatte stille og rolig, ikke om helse, men om Gud. Nå stilte hun mange fornuftige spørsmål. Rommet ble fylt med en forunderlig stillhet og samtalen fortsatte som før. Jeg ble så overbevist om at Den Hellige Ånd var tilstede. Etter 15 minutters hyggelig samtale kjøpte hun hele Alfa&Omega-serien og en Bibel. Må Guds navn være æret!

Hilsen Aleksander Minakov”

Hilsen fra speiderlaget i Vologda

Adventkirken i Vologda har fått en hel del hjelp fra KRL. Både med bøker og nå i det siste hjelp med speiderarbeidet. I det siste brevet fra speiderlaget fortelles det at de sist sommer dro til en speider-camporee nær St Petersburg. Fire av ungdommene ble døpt på dette stevnet.

Nå teller speiderlaget 25 medlemmer, men de tilføyer at flere andre ungdommer både i og utenfor menigheten ofte dukker opp av ren nysgjerrighet til speidermøtene de har. I brevet sender de med noen bilder og en stor hilsen for den hjelpen de har fått. Nå har de kjøpt inn to store telt som er til meget god nytte når de overnatter ute i naturen.

Hilsen speiderlaget i Vologda ved Natasja og Alexi.

Dåp

Anatoly
Seminjuk er
pastor i
Vologda. Han
har sendt oss et
dåpsbilde fra
27. september
2003. Da døpte
han disse fire
menneskene
som du kan se
her på bildet.

Galina fra Plesetsk

Galina er en dame som på en spesiell måte brenner for å finne "de fortapte fårene". Hun har en klar forståelse om hvordan man skal møte mennesker. Jeg har hatt gleden av å treffe henne to ganger. Hun har fra sommeren 2002 jobben som misjonær helt alene i den avsidesliggende lille landsbyen Savinsk med ca. 10.000 innbyggere. Hun skriver i et brev bl.a. følgende:

"Kjære bror i Kristus, Dag og hele din familie! Fred og nåde være med dere fra Gud vår Far og vår Herre Jesus Kristus. Ta imot hilsen fra Russland fra brødre og søstre i menighet Savinsk i Plesetsk kommune i Arhangelsk fylke og personlig fra meg, Galina Markova.

I snart et år har jeg jobbet her som misjonær og vil dele med deg mine erfaringer og vitnesbyrd.

I hele min tjeneste her ser jeg Guds veiledning. Da jeg kom hit til Savinsk hadde jeg bare drøyt 10 bøker. Jeg stilte meg selv spørsmålet: Hvordan skal jeg jobbe, når jeg har så lite bøker? Men bokstavelig talt kom du med det samme, bror Dag, og jeg kunne bestille de bøkene som jeg trengte, og bare etter noen få dager kunne jeg motta dem. Ja Gud er god!

I løpet av det siste året er det blitt døpt 6 mennesker her. Jeg takker Gud for dem allesammen! Jeg er spesielt glad for at Gud har veiledet en kvinne hit til menigheten. Hun er villig til å tjene Gud, til selv å lære og til å undervise andre. Det er virkelig en Guds velsignelse for vår lille menighet her i Savinsk. Ære være Gud!

Jeg fortsetter å gå med bøker fra dør til dør, og i vinter har jeg organisert to små grupper som studerer Bibelen.

I mars organiserte jeg en gruppe basert på å støtte alkoholikere, narkomane og deres familier. Der har vi fulgt et utarbeidet pro-

gram som heter "12 skritt". Jeg har bestemt meg for å benytte dette programmet for å løse problemer med ødelagte forhold og relasjoner.

En dame, vi kan kalle henne M, var i dyp depresjon da hun kom til gruppa første gang. Hun ville ikke leve. Innerst inne trodde hun på Gud, hun ba Gud om hjelp og forsøkte å lese Bibelen, men kunne ikke forstå noe. Hun fortalte at hun var på randen av fortvilelse da Gud ledet henne til oss. Det var Guds veiledning. For når jeg går med bøker fra dør til dør, ber jeg alltid om Guds ledelse. Jeg fikk den innskytelsen å gå nettopp til det huset hvor M bodde. Etter 2 1/2 måned, da vi bare har kommet til "skritt 4" i programmet, merket M at livsgleden kom tilbake og at hun følte seg glad. På det første møtet beskrev hun sine følelser med ordene "undertrykket, slått, unyttig, ikke eksisterende, tom, utkjørt" og liknende, men etter 2 måneder har følelsene hennes forandret seg. Nå beskrev hun seg selv som "lykkelig, elsket, uavhengig, god, tilfreds, levende" osv. I juli ga M sitt løfte til Gud og nå leder hun sabbatsskolen og studerer programmet "12 skritt" for å kunne hjelpe andre. Livet til de andre kvinnene som deltok i den gruppa, ble også forandret, takket være dette programmet.

Sist sommer bestemte noen av søstrene seg for å organisere en egen tilsvarende gruppe. Denne gruppen består nå av 6 mennesker, 3 av dem er ikke menighetsmedlemmer. De har allerede opplevd samme resultat som den første gruppen. Kvinne A tilhører et annet trossamfunn. Hun kom til bygda Savinsk fordi hun hadde noen private ærend å gjøre. Hun kom til denne nye gruppen og likte dette programmet veldig godt. En gang etter avsluttet time ropte hun ut: "Jeg er så lykkelig fordi jeg nå har skjønnet hvorfor jeg ikke tidligere kunne høre Gud. Jeg har innsett min syndelige natur og sett

hvor avhengig jeg har vært av andre mennesker. Jeg forstår nå hvordan jeg kan bli fri fra irritasjon og sinne. Så fort jeg kommer hjem vil jeg oppsøke etter andre adventister.

Bror Dag, dette programmet hjelper en å se sin innerste vesen, forstå sin syndige natur og med Guds hjelp rette sine anstrengelser mot å forandre seg selv og ikke andre. Målet med dette programmet er å plassere Gud på første plass i sitt liv og lære å elske seg selv for så å kunne elske sin neste. Etter en av timene skjedde det at to søstre, som var fiendtlig innstilt overfor hverandre, plutselig begynte å omfavne hverandre og be hverandre om unnskyldning. Hver av dem sa til den andre at selv hadde de ikke handlet rettferdig ovenfor den andre.

Mange i bygda har forandret sin mening om vår "sekt". Gud begynner å lede mennesker hjem til meg. I dag tidlig kom det en kvinne til huset mitt - mannen hennes er alkoholiker og har kastet henne ut fra hjemmet. I ettermiddag fikk jeg besøk av nabokonen. Hun kom for å bli kjent med meg, før hilste hun aldri på meg.

For ikke så lenge siden ba en kvinne, som jeg kjenner, meg om å følge en enslig gammel dame til sykehuset i Arkhangelsk. Denne gamle damen var blitt fortalt at jeg

tilhørte en "sekt" og hun var veldig tilbakholden i forhold til meg. Men etter kort tid ble vi venner og nå forteller hun til alle at adventister er gode mennesker.

Jeg takker Gud for at han gir meg krefter og innsikt til å utføre Hans vilje. Jeg vil ustanselig ære Ham og tjene Ham. Amen.

Dag, vennligst send våre hilsener og beste ønsker til brødre og søstre i deres menigheter i Norge. Gud velsigne dere!

Med kristen kjærlighet søster Galina"

Her sitter Galina (til høyre), sammen med Lena som ofte besøker byens fengsel.

Takk

Jeg vil på det varmeste takke alle dere som gir gaver til Kristen Russisk Litteratur! Enten du gir regelmessig eller sporadisk. Alle gaver som vi mottar går hovedsakelig til litteratur og misjonsarbeid. De gaver som merkes "mat" eller "til fattige" gis til menig-

hetsstyrene i forskjellige menigheter. De kan da bruke pengene til fattige mennesker i den byen de bor, og i den hastighet de selv ønsker. Vi forlanger en tilbakemelding

hver gang vi gir penger til en menighet. Enda en gang, hjertelig tusen takk! Ønsker du giroblanketter tilsendt, vennligst ring 32 75 67 75. Dag Norlin

STIFTELSEN

Kristen Russisk Litteratur

Organisasjonsnummer: 981 760 345

v/ Dag Norlin, 3330 Skotselv • Telefon: 32 75 67 75

Postbanken: 0530 5288790 • Sparebanken Øst: 2220.55.35601